

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **P. S.**

zastoupený P. K., bytem Č. 601/23, P.

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. KUKHK-22330/DS/2017/Er

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný změnil na základě odvolání rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. 4. 2017, č. j. MUDK-ODP/32195-2017/dum 33696-2016/dum, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“) a kterým mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 27. 7. 2016, v 18:18 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity mu byla naměřena rychlost jízdy 77 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 74 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem devíti žalobních bodů, označených: námitka podjatosti; společné řízení; měření rychlosti; vady výroku; nedostatek důvodů a skutkových zjištění, použité právní předpisy, odvolací námitky, protiústavnost; zavinění.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Obsáhleji se vyjádřil k námitce uvedené žalobcem v žalobě pod bodem IX. Zavinění, kde po náležitém rozboru konstatoval, že i když legisvakantní doba trvala pouze 4 dny, nelze dospět k jinému závěru než, že zákon č. 183/2017 Sb. je účinný od 1. 7. 2017 a nikoliv od 13. 7. 2017 jak tvrdí žalobce. K námitce týkající se společného řízení žalovaný uvádí, že žalobce neuvedl žádná další řízení, kterých by se mělo společné řízení dotýkat. Žalovaný rozhodoval pouze ve věci přestupku ze dne 27. 7. 2016. Dále žalobce uvádí, že výrok rozhodnutí obsahuje nepřesné místo přestupku. K námitce žalobce, vztahující se k nepřesnému určení místa přestupku ve výroku rozhodnutí (IV. Vady výroku) žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí splňuje požadované náležitosti a místo spáchání přestupku bylo dostatečně specifikováno. Následně se žalovaný vyjádřil k I. žalobcově námitce – Námitka podjatosti a částečně k námitce označené Měření rychlosti, konkrétně pak k neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou. Uvedl, že s námitkou podjatosti se vypořádal sdělením v rámci svého rozhodnutí o odvolání na straně č. 11. K námitce týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou konstatoval, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá. Uváděná dopravní značka (č. IP 31a, č. IP 31b) označuje začátek a konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií. Povinnost

takto označit úsek vyplývala z ust. § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu. Za platnosti této úpravy mohla městská policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek a konec byl označen shora uvedenými přenosnými dopravními značkami. Zákonem č. 297/2011 Sb., bylo toto ustanovení novelizováno a odstavec 2 vypuštěn. Současné znění § 79a Měření rychlosti vozidel - *Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.* Současná právní úprava již neobsahuje povinnost označit začátek a konec měření rychlosti přenosnými značkami. Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

7. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Jednání soudu

8. K jednání konanému dne 25. 9. 2019 se dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný se z jednání omluvil.

9. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zaměřil pozornost na 4 žalobní námitky-námitku podjatosti, námitku, dle níž nebylo vedeno společné řízení, námitku, dle níž řidiči nebyla situace popsána prostřednictvím dopravní značky a námitku, dle níž se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody. Své názory podpořil judikaturu Nejvyššího správního soudu a to konkrétně rozsudkem sp.zn. 7 As 264/2017 a dalšími judikáty, jejichž přesnou identifikaci předložil v písemné podobě a ta byla založena do soudního spisu. Ve svém závěrečném návrhu pak konstatoval, že předloženými důkazy bylo prokázáno, že se žalobce dopustil dalšího přestupku a tudíž považuje za nemorální, že správní orgán tyto přestupky neprojednal společně a neuložil souhrnný trest. Zástupce žalobce současně soudu předložil listinu vystavenou Městským úřadem Dvůr Králové nad Labem adresovanou žalobci ze dne 4. 8. 2016 – Oznámení o zahájení správního řízení, Vyrozhodnutí o provedení důkazů mimo ústní jednání a Poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dále předložil rozhodnutí o odvolání ze dne 9. 1. 2017 adresované rovněž žalobci.

10. Krajský soud při jednání provedl důkaz:

- stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013 k novele zákona o silničním provozu účinné od 19. 1. 2013, k otázce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a aplikace této novely správními orgány v praxi (dále jen „stanovisko Ministerstva dopravy“),
- návodem k použití systému SYDO Traffic Velocity společnosti GEMOS CZ, spol. s r.o. (dále jen „společnost GEMOS“), včetně certifikátu o schválení tohoto typu měřidla vydaného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012 (s platností do 1. 2. 2022);
- smlouvou o nájmu zařízení a poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013,
- vyjádřením k monitorování vozidel, které nepřekročí rychlost jízdy ze dne 13. 2. 2019.

11. Za nadbytečné považoval krajský soud provedení důkazu navrženého v žalobě, a sice důkaz spisy ohledně všech správních deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu, které

kdy byly, jsou či mohou být žalobci správním orgánem I. stupně kladeny za vinu, územní plán obce Choustníkovo Hradiště. Měl totiž za to, že skutkový stav zjištěný ve správním řízení, ve spojitosti s důkazy, které byly provedeny při jednání, je dostatečný pro posouzení věci.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě ze dne 27. 8. 2016. K přestupku došlo dne 27. 7. 2016 v 18:18 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, ve směru na Jaroměř. Řidič vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky x překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity mu byla naměřena rychlost jízdy 77 km/h. Přílohou uvedeného oznámení městské policie byla fotodokumentace měřeného vozidla, na které je uveden měřicí přístroj, přesný čas měření, místo a délka měřeného úseku, změřená průměrná rychlost vozidla a nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku.
14. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, dne 14. 3. 2017 přestupkovou věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Následně byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Současně byl vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), které se mělo uskutečnit dne 4. 4. 2017, a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. V tomto termínu provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami, o čemž sepsal protokol. Z něho vyplývá, že žalobce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil. Dne 12. 4. 2017 správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce se dopustil předmětného správního deliktu.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce – společnost ODVOZ VOZU s.r.o. - dne 27. 4. 2017 odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu ve lhůtě do pěti dnů od doručení výzvy žalobce nereagoval. Lhůta k odstranění nedostatků podání uplynula dne 15. 5. 2017. Odvolání žalobce doplnil dne 21. 6. 2017. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím dne 13. 7. 2017 tak, že jej zamítl.
16. Žalobce v obsáhlé žalobě (celkem 12 stran) uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 9 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádávání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.

17. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

V.1. Námitka podjatosti

18. Žalobce v odvolacím řízení uplatnil námitku podjatosti proti všem oprávněným úředním osobám správního orgánu, jakož i proti hejtmanovi kraje, a to z toho důvodu, že tyto úřední osoby mají být na rozkaz hejtmana finančně motivovány k tomu, aby rozhodovaly v neprospěch obviněných z přestupků a správních deliktů.
19. Ačkoli nebylo dle žalobce o námitce shora uvedené do podání žaloby rozhodnuto, žalovaný přistoupil k vydání rozhodnutí a porušil tak § 14 odst. 3 správního řádu. Zároveň však žalobce v rámci té samé námitky „k názoru žalovaného“, že žalobce neuvedl žádné důvody, ze kterých dovozuje podjatost, uvedl, že žalovanému nepřísluší hodnotit důvodnost námitky podjatosti, k tomuto bylo v daném případě příslušné pouze Ministerstvo dopravy. Nadto má žalobce za to, že zcela konkrétně uvedl, v čem shledává podjatost osob, a to v jejich údajné finanční zainteresovanosti na zamítání odvolání.
20. Žalovaný se k námitce podjatosti ve svém rozhodnutí vyjádřil takto: „K námitce týkající se podjatosti všech úředních osob odvolacího orgánu včetně hejtmana kraje uvedené v doplněném odvolání, resp. vyjádření, odvolací orgán uvádí, že odvolatel neuvedl žádné důvody, ze kterých dovozuje podjatost úředních osob odvolacího orgánu a nezbyvá než konstatovat, že KÚ HK takové důvody neshledal. Při existenci takovýchto důvodů musí účastník řízení tyto uplatnit bezodkladně, nikoli např. vyčkávat až na to, zda správní orgán rozhodne v jeho prospěch, (ust. § 14 odst. 2) správního řádu k tomuto uvádí, že se k pozdě podané námitce podjatosti nepřihlíží). Zde je vhodné uvést Rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013-30, ve kterém je uvedeno; „...nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti bromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“, nebo dokonce bez důkazů bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“ Rovněž v rozsudku je konstatováno; „Krajský soud nepovažoval za důvodnou ani žalobní námitku stěžovatele směřující proti způsobu, jakým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti Mgr. P. Kr. a tajemníka Magistrátu města Pardubic. Krajský soud konstatoval, že správní orgán postupoval správně, nevydal-li o těchto námitkách podjatosti rozhodnutí, ale pouze v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se k těmto námitkám nepřiblíží pro jejich opožděnost.“

21. Soud v tomto směru poukazuje na vyjádření žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuje.
22. Pokud pak v žalobě žalobce namítá, že podjatí jsou všichni pracovníci příslušného správního orgánu, včetně hejtmana kraje, a to z důvodu finanční motivace (uvedeno shora), má soud za to, že se jedná pouze o námitku účelovou, neboť žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že všichni pracovníci úřadu a hejtman jsou podjatí, pro skutečnost, kterou uvádí. Podle toho, co uvádí žalobce, by ani jeden z pracovníků jakéhokoliv správního orgánu, které projednávají přestupky při nichž jsou ukládány pokuty, nemohl být nepodjatý.
23. Jedná se o tvrzení naprosto ničím nepodložené, dle soudu nepravdivé.
24. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
25. Krajskému soudu však z obsahu správního spisu nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by snad pracovníci krajského úřadu s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům měli takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo možné pochybovat o jejich nepodjatosti. Tato námitka proto není důvodná. Jak bylo již uvedeno, žalobce navíc námitku podjatosti ostatních úředních osob blíže nespecifikoval a jeho námitka se jeví jako účelová a obstrukční.

V.2. Společné řízení

26. V této námitce žalobce poukázal na skutečnost, že dle jeho názoru mělo být správním orgánem I. stupně vedeno společné řízení o všech správních deliktech, o kterých se správní orgán dozvěděl dříve, než došlo k vydání rozhodnutí prvního stupně. Vzhledem k tomu, že správní orgán takto nepostupoval, byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť došlo a stále dojít může, k násobení pokuty a nákladů řízení.
27. Porušení ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu musí být dle žalobce zdejšímu soudu známo z úřední činnosti, konkrétně pak z věci vedené jím pod sp. zn. 30A 53/2017.
28. V souvislosti s uvedeným navrhl žalobce provést jako důkaz spisy ohledně všech správních deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu, které kdy byly, jsou či mohou být žalobci správním orgánem I. stupně kladeny za vinu.
29. Žalobce tuto skutečnost zmínil nejdříve pouze obecně, ve vztahu ke všem deliktním jednáním spáchaným žalobcem, proto se krajský soud takto obecnou námitkou nezabýval.
30. K případnému projednání konkrétních správních deliktů ve společném řízení se krajský soud v žalobcem zmiňovaném rozhodnutí sp. zn. 30A 53/2017 zabýval velice podrobně, přičemž v rozsudku ze dne 27. 11. 2018, č.j. 30A 53/2017-87, pod bodem 44 konstatoval: *„Žalobcem požadované projednání správních deliktů spáchaných dne 30. 9. 2015 a deliktního jednání ze dne 27. 7. 2016 ve společném řízení tedy vůbec nepřicházelo v úvahu, neboť řízení o něm nebylo ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu ani zahájeno, natož aby pak bylo projednáváno.“* Krajský soud tedy porušení ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu v dané věci neshledal, proto mu toto porušení nemůže být známo ani z úřední

činnosti, jak ve své žalobě žalobce uvádí. Naopak je to žalobce, kdo si musí být vědom toho, že správní orgán jednal v souladu s předmětným ustanovením.

31. Ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 uvádělo, že: *„Dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.“* Krajský soud pro úplnost připomíná, že správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f je projednán pouze, pokud správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
32. Z rozsudku sp. zn. 30A 53/2017: *„V předmětné věci k zahájení řízení o správním deliktu ohledně deliktního jednání ze dne 27. 7. 2016 podle § 125f do doby vydání prvoinstančního rozhodnutí ohledně 4 správních deliktů žalobce nedošlo, jelikož správní orgán až po jeho vydání (8. 9. 2016) zahájil řízení o správním deliktu ohledně deliktního jednání ze dne 27. 7. 2016 (14. 10. 2016), kdy, jak správně uvedl žalobce, zaslal žalobci výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a nabádal ho, aby sdělil všechny indicie k nalezení možného řidiče. Je tedy zcela zřetelné, že v daný moment neměl správní orgán zákonnou povinnost řízení o přestupku spojovat s řízením ohledně správních deliktů, spojení předmětných věcí by mohlo nastat až v případě, kdy by byly splněny náležitosti podle § 125f, jak bylo uvedeno výše.“*
33. S ohledem na uvedené shledal krajský soud námitku označenou jako společné řízení za nedůvodnou.

V.3. Měření rychlosti

34. V tomto bodu žaloby žalobce poukázal na to, že správní orgán neprokázal a neřešil, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami, tj. značkou „Měření rychlosti“ (č. IP 31a), která označuje začátek úseku měření rychlosti jízdy obecní policií, a značkou „Konec měření rychlosti“ (č. IP 31b), která označuje konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií [srov. § 12 odst. 1 písm. oo) a pp) vyhlášky č. 30/2001 Sb.].
35. Povinnost obecní policie užívat těchto značek vyplývá dle žalobce jednak ze samotné existence těchto značek v předmětné vyhlášce, jednak i z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, podle kterého je obecní policie povinna vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení stálého automatického technického systému. Pokud je takovým systémem rychloměr, kterým obecní policie provádí měření rychlosti, je dle žalobce nasnadě, že takovým vhodným způsobem je právě umístění dopravních značek, které podle vyhlášky Ministerstva dopravy označují úsek měření rychlosti obecní policií.
36. Jelikož se správní orgán touto podmínkou měření rychlosti obecní policií vůbec nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, a jelikož tuto podmínku neprokázal, je jeho rozhodnutí též nezákonné. Žalobce nadto namítl, že je zcela zřejmé, že úsek těmito značkami označen nebyl, a je tedy zřejmé, že měření bylo provedeno nezákonně, a je tak nutné dovodit, že překročení rychlosti nebylo zákonným způsobem prokázáno, neboť

jediný důkaz o rychlosti je nepoužitelný, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy.

37. S touto otázkou souvisí dle žalobce další podmínka měření rychlosti, a to skutečnost, že účelem měření je zvyšování bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně namítal již v odvolacím řízení (a žalovaný tuto námitku zcela přehlédl) že, správní orgán se účelem měření rychlosti, tedy zákonnou podmínkou měření, nijak nezabýval, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
38. Současně žalobce namítl, že je zjevné i to, že předepsaný účel dané měření rychlosti nemělo, neboť pokud by účelem měření skutečně bylo zvyšování bezpečnosti provozu, úsek by byl označen příslušnými značkami, aby o provádění měření věděli i přesporní řidiči, a nikoliv jen místní. Naopak toto skryté měření je zcela zjevně prováděno kvůli generování zisku z pokut a to na úkor řidičů, kteří o existenci měřicího zařízení nevědí. Současně žalobce namítá, že tak ani nebyla splněna podmínka dle § 24b odst. 2 silničního zákona (za předpokladu, že se jedná o automat, se jedná též o stálý automatický technický systém), neboť přesporní veřejnost, resp. řidiči, kteří daný úsek neznají, nejsou o zřízení rychloměru nijak informováni.
39. Dále žalobce namítá, že z fotodokumentace nelze nijak dovodit, kde měření proběhlo, údaje o místě jsou do protokolu o měření zadávány obsluhou a mají tedy povahu úředního záznamu, který není použitelným důkazem. Nebylo tedy prokázáno, kde bylo měření provedeno, a panuje tak pochybnost též o stanoveném rychlostním limitu.
40. Žalobce dále namítá, že správní orgán konstatoval, že použitý rychloměr je tzv. automatem dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, přičemž se odkazoval na definici tohoto pojmu podle jistého stanoviska Ministerstva dopravy.
41. K tomu žalobce namítl, že toto stanovisko nebylo obsahem spisu a nebylo provedeno jako důkaz, čímž byl žalobce zkrácen na právu seznámit se s každým podkladem rozhodnutí a vyjádřit se k němu, jakož i na právu být účasten dokazování. Žalobce se proto cítí zkrácen na svých procesních právech, neboť mu bylo zatajeno, že správní orgán rozhoduje na základě tohoto stanoviska.
42. Dále žalobce namítl, že správní orgán pouze uvedl, jaká je definice automatu podle daného stanoviska, již však neuvedl, zda parametry použitého rychloměru odpovídají této definici, a ani v tomto směru (stran technických parametrů použitého rychloměru) neprovedl žádné dokazování. Žalobce přitom poukazuje na to, že způsob fungování rychloměru – a tedy ani jeho povaha jakožto automatu – není notorií, a je proto nutné ji prokazovat, což je možné např. Návodem k obsluze, ze kterého je patrné, jaké konkrétní kroky musí být pro změření provedeny. Tímto se však správní orgán nijak nezabýval.
43. Krajský soud k uvedenému konstatuje, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy, a bylo tedy provedeno v souladu se zákonem.
44. Splněnou shledal krajský soud i zákonnou podmínku dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, dle kterého jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1

zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem zveřejnit. Správní orgán I. stupně k tomu na str. 7 uvedl, že informace o zřízení a měření automatizovaným technickým prostředkem byly v daném případě zveřejněny předně umístěním veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, jejímž předmětem byla dohoda o úsekovém měření rychlosti vozidel projíždějících danou obcí městskou policií Dvůr Králové nad Labem, na úřední desce Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem a obce Choustníkovo Hradiště. Současně byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 2. 2014 (dostupném i na adrese <http://krkonosky.denik.cz>). Dále jsou veškeré podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, včetně detailní mapy umístění měřících zařízení, dostupné na stránkách města Dvůr Králové nad Labem, v sekci „úsekové měření rychlosti“. Měřený úsek je dále přímo na pozemní komunikaci vymezen bílým vodorovným značením.

45. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Je též třeba konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
46. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 8) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.
47. K použitelnosti úředního záznamu jako důkazu odkazuje krajský soud na četnou judikaturu uvedenou přehledně v rozsudku NSS ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 1 As 60/2016, ze které vyplývá, že k použitelnosti úředního záznamu jako důkazu ve správním řízení je podstatné, aby úřední záznam nebyl jediným důkazem ve vztahu k určité skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Konkrétně je v rozsudku uvedeno: *„Ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu genezí spočívající v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. Tyto závěry soud vyslovil především v rozsudcích ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63. Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61, dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014 - 30). Právní názor čtvrtého senátu uvedený v rozsudku č. j. 4 As 118/2013 - 61 aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14 uvedl, že „[i] v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu,*

dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014 č. j. 2 As 39/2014 - 30 nebo ze dne 22. 8. 2013 č. j. 1 As 45/2013 - 37). Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“ Dřívější obecné judikaturní pasáže o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jako důkazu tato aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy (viz např. č. j. 10 As 25/2014 - 48).“

48. S ohledem na uvedené lze učinit závěr, že fotodokumentace s údaji popisujícími mimo jiné místo měření je v nyní projednávané věci způsobilým důkazem, prokazujícím místo, čas a způsob měření, stejně jako naměřenou rychlost projíždějícího vozidla.
49. K námitkám týkajícím se automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy krajský soud uvádí, že správní orgán I. stupně se sice ve svém rozhodnutí v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ na stanovisko Ministerstva dopravy odvolal, svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-433-207/Čj-2015-051006, včetně přílohy - ilustrativní mapa a seznamu míst měření, veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2, o udělení souhlasu s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy).
50. To, že v daném případě použité rychloměr typu SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládá již zmíněný dokument, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno, že: „Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.“
51. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány. Provedl tak důkaz jednak zmíněným stanoviskem Ministerstva dopravy, jednak návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce, společnosti GEMOS, včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, pod č. 0111-CS-C004-12.

52. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle nějž právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
53. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
54. Ministerstvo dopravy ve svém stanovisku k určení automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“*
55. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ přiléhavě vystihují.
56. Skutečnost, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce, společnosti GEMOS, včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, které provedl při jednání krajský soud.
57. V bodě 1.1. uvedeného certifikátu je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem*“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“ Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje, stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2.1. a 2.4. shora citované veřejnoprávní smlouvy).

58. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.

V.4. vady výroku

59. Pokud jde o námitku, že žalobci je výrokem kladeno za vinu protiprávní jednání ve větším rozsahu, než v jakém bylo prokázáno, a to s odkazem na délku obce cca 1 km a měřený úsek o délce cca 500 m, krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. To například předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku i kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). Není konstantní, což ostatně z výroku ani nevyplývá. To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
60. Žalobce je dále toho názoru, že v části měřeného úseku - nezastavěného území - neplatil rychlostní limit dle § 18 odst. 4 silničního zákona. Dle žalobce pokud určité území není zastavěným územím, nejedná se o obec, a proto zde platí obecný rychlostní limit 90 km/h.
61. Výrok měl být s ohledem na uvedené specifikován konkrétněji, tak, aby bylo zřejmé, že ke změření došlo v úseku zastavěného území.
62. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 27. 7. 2016 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km.h-1. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
63. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím. Konkrétnější specifikaci území ve výroku – zda se jednalo o zastavěné či nezastavěné území - neshledal krajský soud za opodstatněnou. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, není rovněž na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem uvedené obce, jak vytýkal žalobce správním orgánům.
64. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, z vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z

21. 12. 2015, včetně seznamu míst, kde bude Městská policie Dvůr Králové nad Labem provádět od 1. 1. 2016 měření k dodržování nejvyšší povolené rychlosti zařízením pro úsekové měření rychlosti, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2.
65. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci shora uvedené obce, stejně jako kde bylo prováděno měření. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu.
66. Dále žalobce namítal, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by správní delikt neměl za následek dopravní nehodu a nelze tak dovodit ani další znak skutkové podstaty ve smyslu § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
67. Krajský soud konstatuje, že dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody, jak se žalobce mylně domnívá. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věcech přestupků a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.
68. Žalobce dále namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. K tomu krajský soud uvádí, že uvedené ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnícké osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán na str. 8 a 9 svého rozhodnutí podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud

konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.

V.5. Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

69. V tomto bodu žaloby žalobce pouze zopakoval námitky uplatněné v bodu předchozím, v rámci kterého byly krajským soudem vypořádány.

V.6. Použité právní předpisy

70. Žalobce v tomto žalobním bodu namítal porušení práva na spravedlivý proces, neboť správní orgány se nezabývaly otázkou, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti teprve po spáchání údajného přestupku, není pro žalobce příznivější.
71. K této námitce krajský soud uvádí: k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy České republiky), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem. Výjimka, zakotvená v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání. Jde o naprosto obecnou námitku žalobce, kterou soud neshledal důvodnou.
72. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, spatřuje žalobce také v tom, že z nich není zřejmé, podle jaké časové verze příslušných zákonů a jiných právních předpisů bylo rozhodováno. Z těchto rozhodnutí vyplývá pouze to, že bylo rozhodováno „ve znění pozdějších předpisů“ což je však značně neurčité, neboť to může zahrnovat libovolnou časovou verzi právního předpisu kromě jeho zcela původní verze, kdy právní předpis poprvé nabyl účinnosti.
73. K obecným zásadám novelizace krajský soud konstatuje, že novela, ač obsahově vázána na právní předpis původní – novelizovaný, je právním předpisem samostatným. Má svou vlastní platnost a svou vlastní účinnost. Ode dne své účinnosti se však její obsah stává obsahem právního předpisu novelizovaného. Po novelizaci platí (původní) právní předpis ve své změněné podobě, avšak pod svým původním označením – tj. názvem (pokud nebyl sám novelou změněn), pořadovým číslem a ročníkem Sbírky zákonů. Při obvyklé citaci novelizovaného zákona se uvádí jeho původní označení s dodatkem: „ve znění zákona...“, anebo, bylo-li novel více, lze použít dodatku: „ve znění pozdějších předpisů“ nebo „ve znění novel“. (Např. Ústava České republiky je „ústavní zákon č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů.“) Stejně tak lze při citaci novelizovaného zákona užívat rovněž dodatku „v platném znění“. Právní norma novější (pozdější) vždy nahrazuje normu starší (dřívější), právní předpis novější nahrazuje právní předpis starší. I bez výslovné derogace se starší normy ruší novými normami, pokud starší normy nemohou vedle nových obstát. Neurčitost v označení, které je žalobou napadáno krajský soud neshledal.

V.7. Odvolací námitky

74. V rámci této žalobní námitky zopakoval žalobce námitky uplatněné v doplnění svého odvolání (doručeno správnímu orgánu 1. stupně dne 21. 6. 2017), kdy pod body a) – v) uvedl námitky, na které žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nereagoval,

v čemž shledává žalobce nepřekoumatelnost pro nedostatek důvodů a rovněž i tzv. opomenuté důkazy.

75. K této námitce krajský soud konstatuje, že celé rozhodnutí žalovaného je koncipováno tak, že obsahuje i dílčí reakce i na tyto námitky.

V.8. Protiústavnost

76. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něž „*provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“, již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
77. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

V.8. Zavínění

78. V tomto bodě žaloby žalobce uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty bylo v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadováno pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavínění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty doprovodného zákona a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ve své žalobě pak podrobně zdůvodnil své přesvědčení, že doprovodný zákon nabyt účinnosti dne 13. 7. 2017, tedy necelé dva týdny po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „přestupkový zákon“). S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2018, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavínění. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavínění, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z toho následně žalobce v žalobě dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) nejen na správní delikty spáchané v období od 1. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s uvedeným pak žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavínění. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavínil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak

zabránit nemohl. Nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.

79. K přesvědčení žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této teze krajský soud konstatuje, že tento zákon je zákonem doprovodným k zákonu o odpovědnosti za přestupky a zákonu č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech, obsahující skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Již ze samotné logiky věci, z důvodu jednoty právního řádu, byla data účinnosti zákonů, jež spolu úzce souvisí, sjednocena. Tento postup je zcela legitimní.
80. V žalobcem citovaném ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, je stanoveno, že *pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.* V daném případě zákonodárce využil větu druhou citovaného ustanovení a z důvodů, které považoval za naléhavý obecný zájem a které podrobně popsal v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb., přikročil ke zkrácení legisvakanční lhůty.
81. Jak původní právní úprava zákona o silničním provozu, tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenásvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně, změnit a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvalý objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné jeho tvrzení, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

VI. Závěr a náklady řízení

82. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
83. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. září 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně